Coperta: *Petre Vulcănescu*

CONSTANTIN CHIRIŢĂ

ÎNGERUL ALB

r o m a n

1 9 6 9

E d i t u r a   p e n t r u   L i t e r a t u r ă

Capitolul I

renunţă ea atît de uşor la Sheridan, oricît ai fi tu de James

[illegible]

— Super O. K. ! îi răspunse Larry L. King.

Glasgow, ar fi putut în cel mult opt ore.

maron, prin îndoiturile căruia am zărit totuși o servietă. El

4

— Începem şi noi să ne aprindem, spuse Larry L. King.

— Dacă toate acestea s-ar întîmpla într-o carte, o spuse Larry L. King, abia de acum înainte ar începe speculaţiile autorului. Evidenţele ar fi infirmate, declaraţiile ar fi contrazise, s-ar căuta legături şi relaţii abile şi ciudate între diferite personagii, şi ne-am pomeni : bum ! cu un deznodămînt absolut neaşteptat... De pildă, de ce să nu ne închipuim că John Sheridan, atotputernicul John Sheridan, a aflat despre legătura Margaretei cu Angelo Petti ? Nu i-ar fi fost greu să-l convingă pe Peter Duffin să se transforme în justiţiar şi să-l omoare pe ucigaşul de la Pallissade, în timp ce el îi venea de hac complicelui : adică o ucidea prin sufocare pe Margaret. Mai ales că lupta dintre ucigaş şi victimă ne-a fost descrisă cu atîtea amănunte şi cu atîta forţă chiar de John Sheridan...

— Da... zîmbi cu naivitate şi modestie mărunţelul Achille Pommot. Dar pe mine, mobilurile pasionale nu mă satisfac, nu mă mulţumesc... În domeniul acesta se pot încurca atît de uşor, atîtea iţe, încît absolut oricine poate fi scos din buzunar, adică din cerneală, sau din literele maşinei, pentru a fi prefăcut cu cîteva ajustări, adăugate pe urmă în carte, într-un feroce asasin... Nu ! Eu sînt pentru un alt gen de mobil, cel mai frecvent, cel mai adevărat, care, la urma urmei, a cauzat şi tragedia de la Pallissade. *Cui prodest* ?

— Hmm... răspunse comisarul Graisset. Muzeelor. Ele au profitat de pe urma jafului Sheridan, numai muzeele. Singurul care putea să umple... scuzaţi-mi expresia... un milion de dolari, domnul... adică, mă rog, confratele nostru, Bob Stewart, a fost desmoştenit şi de John Sheridan. Atunci cînd i-am arătat cecul lăsat de Angelo Petti, după ce mi-a spus că nici cu hîrtie de aprins luleaua nu merită să fie folosit, tot atunci mi-a spus că întrucît a intervenit justiţia divină, va răsplăti, nu cu jumătate de milion, ci cu mai multe milioane, toate religiile din America, fără nici o deosebire...

pentru ceva sau cineva...

să-l urmărească...

— În schimb l-a cunoscut pe cel care lucra ! se avîntă Larry E. King. Spre deosebire de Max Taylor care nu l-a cunoscut. Deci deosebirile se neutralizează...

— Nu ! se opuse doctorul Tudor. Margaret n-a ştiut pentru cine lucrează... Să ne amintim discuţia pe care a avut-o cu Eva Morelli, probabil la cîteva zile după lovitură, cînd Eva a simţit-o pentru prima dată că se clatină, şi mai ales continuarea discuţiei, acea poveste ciudată a tiranului necunoscut. Margaret Smith nu l-a cunoscut dinainte pe asasin. A fost dintr-o dată, fără nici un preambul, fulgerător, subjugată de el. Probabil chiar cu acele palme care ar fi făcut-o pe Eva Morelli să sară cu dinţii în beregata necunoscutului. Şi a devenit o unealtă inconştientă în mîinile şi în gîndurile asasinului, una din cele mai de seamă în angrenajul super-cazului. Probabil că Margaret Smith i-a furnizat îngerului cele mai intime şi mai importante amănunte despre Sheridan : slăbiciunea şi obsesiile lui reale, valoarea galeriei de pe marginea lacurilor şi altele. Şi pe măsură ce se desvolta ideea loviturii în mintea îngerului, pe măsură ce înaintau preparativele, Margaret îl ţinea la curent cu reacţiile lui Sheridan. Prin Margaret, asasinul nu putea să greşească. Mai tîrziu, în perioada finală a preparativelor, Margaret i-a destăinuit, fără îndoială, şi locul depozitului : banca lui Duffin, apoi vorbindu-i despre Duffin i-a oferit şi cheia cu care se putea deschide şi apropria depozitul : *kidnapping*-ul fetei şi apoi al mamei... Şi tot Margaret i-a dăruit, în ziua cea mare, atuul întregii lovituri : fetiţa, crezînd, aşa cum probabil se înţelesese mai de mult, că îngerul îi va face o surpriză deosebită... Imediat ce îngerul a obţinut siguranţa primirii depozitului, din partea lui Duffin, şi-a lichidat martorii cei mai primejdioşi : fiica şi mama, şi numai apariţia întîmplătoare a unei maşini l-a scăpat *atunci* pe cel de-al treilea martor primejdios de la moarte, şi ca o consecinţă a salvării acestuia a supravieţuit, fără să ştie, şi Margaret. Îngerul lăsase în viaţă un martor care era obligat

Taylor, care cunoaşte mai bine decît oricine anumite pături a societăţii, mai ales [illegible] Bob Stewart, care a fost cîndva [illegible] care se învîrtesc prin forţa lucrurilor în societate...

— Bine, bine... interveni Achile Pommot, învingîndu-şi timiditatea. Am sesizat teoria dumneavoastră, domnule Tudor... Donaţiile formau un fel de chenar regal pe invitaţie şi îndemnau la acceptarea ei... Ideea e interesantă şi verosimilă. Poate că şi umila mea persoană a fost atrasă de zvonurile care circulau în jurul numelui donatorului şi de prezenţa cîtorva personalităţi marcante, cărora le doream compania... hm... Dar care era totuşi rostul acestei croaziere ?... Pentru că pe yacht, şi în croazieră, aşa cum se vede, lucrurile s-au încurcat teribil. S-au făcut preparative excelente, ireproşabile, îngerul a fost ca şi dincolo, la înălţime, dar rezultatul e un fiasco total... Asta e o simplă întrebare la o teorie interesantă, la o speculaţie, pe care, din spirit de colegialitate, nu putem să n-o discutăm...

— Vă mulţumesc pentru sinceritate şi îngăduinţa... spuse doctorul Tudor. Vă pot rezuma teoria şi cred că este nevoie : donaţiile, yachtul, şi celelalte cheltuieli extravagante constituiau acele însemne regale, cum bine aţi spus, care trebuiau să atragă anumite persoane în croazieră... iar croaziera, prin însăşi faptul că se organiza, era o necesitate vitală pentru asasin. Ea trebuia să-i prilejuiască intrarea în societate îngerului, şi odată cu aceasta perspectiva şi siguranţa că va putea folosi nestingherit milioanele de dolari care-i rămîneau...

— Bine, bine... se învolbură Achile Pommot. Să acceptăm în teorie şi în discuţie punctul dumitale de vedere. Şi ce iese de aici ?... Criminalul a făcut totul pentru a ajunge la această croazieră, a cheltuit milioane de dolari... hm... aşa spuneţi,

unde trebuia să i se afle valoarea, iar celelalte mai mult de formă, dar manifestă şi ele, pentru a se crea imaginea marelui [illegible]

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Şi în ce scop toate aceste donaţii ? [illegible] Metropolitan [illegible]

— Pentru a atrage cîteva invitaţii, zîmbi cam obosit doctorul Tudor.

— Hm... Ca glumă merge straşnic !

— Din păcate nu e o glumă, continuă doctorul Tudor. Ci adevărul adevărat... bineînţeles, în concepţia în care încadrez eu cazul... Toate donaţiile au avut ca scop lansarea invitaţiilor şi mai ales acceptarea lor... Oare cine... şi mă refer aproape la toţi cei care se află pe vas... ar fi acceptat invitaţia unui oarecare bogătaş, într-o oarecare croazieră ?... Dar e altceva cînd invitaţia vine de la un filantrop misterios, care după ce a îmbogăţit toate marile muzee ale lumii, lansează şi un yacht foarte rapid, poate chiar cel mai rapid din lume, şi în plus aminteşte şi de o confesiune senzaţională... Cine nu s-ar gîndi la un bogătaş incognito, care vrea să joace rolul unui Monte Cristo modern ?... Să ne amintim numai reacţia unei mari vedete : Eva Morelli. Mai întîi s-a interesat la Metropolitan, şi imediat ce a aflat suma a şi hotărît să-l transforme pe proprietarul yachtului în producător de filme. Cu Eva Morelli pe yacht, şi alături de ea cu John Sheridan, atras de Bob Stewart şi de pledoaria şi credinţa lui pasionată că yachtul va fi teatrul pe scena căruia se vor lămuri definitiv toate misterele senzaţionalului supercaz, cu aceste două personalităţi notorii în croazieră, nu văd cine ar fi respins invitaţia.

Achile Pommot tuşi discret, repetat, pentru a-şi anunţa ideea necesară :

— S-au trimis totuşi prea puţine invitaţii. Sheridan şi Eva Morelli nu reprezintă o nadă prea preţioasă pentru numărul mic de invitaţii !... Dacă noi, aceştia trei, ne excludem...

— Dar tocmai dumneavoastră vi se adresa nada, zîmbi doctorul Tudor. Nu puteţi să vă exludeţi. Una din direcţiile nadei, poate chiar cea mai importantă, era îndreptată spre dumneavoastră.

— Hm... singurul la care nu s-a gîndit îngerul aţi rămîne dumneavoastră, glumi comisarul Graisset.

— Îmi permit să vă contrazic şi de astă dată, răspunse doctorul Tudor. Nu s-a gîndit chiar la mine, ca nume şi identitate, ci la mine ca profesiune, ca *profesiune necesară*.

— N-aş vrea să treceţi prea repede şi prea uşor peste primul fapt ! se încăpăţînă Larry L. King. E vorba de bani, de donaţii, de costul yachtului, de recompensa făgăduită lui Bob Stewart. Dacă adunăm toate sumele, chiar fără recompensa, valoarea e considerabilă : peste un milion, poate chiar două milioane de dolari... Pentru ce aceste cheltuieli ? Nu e absurd ?

— Ba e foarte logic, răspunse doctorul Tudor. Îngerul şi-a propus, probabil de cînd calcula lovitura, să renunţe la două milioane de dolari, pentru a le putea cheltui *nestingherit* pe celelalte trei. Decît să posede un depozit nefolosibil, sau folosibil cu mari riscuri, nu era mai înţelept să sacrifice o parte din depozit pentru a o consuma *social* pe cea rămasă ?... De aici se poate deduce că îngerul nu putea să parvină în societate, bogat şi celebru, decît renunţînd la o parte din suma jefuită. În ceea ce mă priveşte, consider acest amănunt de o importanţă capitală !... Tipul făcea într-un fel parte din societate, dar mai ales avea toate şansele să facă figură celebră în societate.

— Cam bizară această teorie, spuse Larry L. King. Un tip de societate şi totuşi un necunoscut ! Pentru că nimeni nu l-a recunoscut. Şi aici pe yacht sînt cîteva persoane foarte răspîndite şi cu relaţii în societatea americană : James Ladd, Eva Morelli, sărmana Margaret Smith într-un fel şi Max

abilitate, subtilitate, geniu, cam asta se subînţelege din teoria dumneavoastră... Şi care este rezultatul acestor eforturi cu totul originale şi neobişnuite ? Alte trei cadavre şi mai ales : Intrarea neaşteptată a îngerului, a creerului, a asasinului !

— Da... se reduce mai mult... răspunse doctorul Tudor. După clarificarea reală a enigmei mă voi declara, cu modestie, umilul dumneavoastră discipol şi colaborator.

— Şi totuşi nu voi putea să primesc onoarea pe care mi-o oferiţi, sau mai bine zis: încă nu pot s-o primesc.

— Cum s-ar putea interpreta acest *încă* ? întrebă Larry L. King.

— În sensul cel mai direct, răspunse doctorul Tudor. Cazul e foarte grav, imposibil : o concepţie şi o organizare genială a întregii lovituri, în care e cuprinsă ca un oarecare fragment necesar şi croaziera, soldată însă cu un eşec total !

— Hm... Eşec, sau justiţie divină... spuse comisarul Graisset. Eu aş înclina spre justiţia divină. Donaţiile au rămas donaţii, restul depozitului cine ştie prin ce bancă elveţiană va putrezi !... Asasinul şi-a ucis complicele, dar şi-a primit şi el pedeapsa... iar cel mai nenorocit dintre toţi şi-a pus capăt zilelor... Poate că aceasta a vrut îngerul, în ultimă instanţă, să fie confesiunea senzaţională : goana tuturor spre iad, tăcere, dispariţia tuturor !

— Este exact şi opinia mea ! se înclină doctorul Tudor.

— Şi a noastră ! spuse Achile Pommot după ce obţinu din priviri încuviinţarea lui Larry L. King. Şi nu vrem de loc să ieşim în evidenţă, dacă vom adăuga că am lăsat de la început să se subînţeleagă această teorie expusă atît de succint de confratele nostru, comisarul Graisset. De asemenea nu facem o simplă formalitate dacă mai adăugăm că oricînd şi oriunde, în declaraţii oficiale, sau în amintiri, ne vom considera *tus-patru* dezlegătorii acestui mister. Fiecare şi toţi la un loc am dus la bun sfîrşit un caz cu totul neobişnuit...

— Vă rog să mă iertaţi, se înclină doctorul Tudor, dar nu pot să primesc atît de uşor onoarea pe care mi-o faceţi...

— Dar trebuie să înţelegeţi că a fost o bucurie pentru noi colaborarea cu dumneavoastră, spuse Larry L. King.

— Hm... e adevărat... mormăi comisarul Graisset. Toţi patru şi pronia cerească !

CĂTRE CITITORI

Autorul e convins că, în momentul cînd doctorul Tudor şi-a dat acordul deplin la opinia comisarului Graisset, înclinîndu-se şi spunîndu-i: „Este exact şi opinia mea!", cititorii posedău deja cheia enigmei. De altfel, dezlegarea întregului mister nu are decît aparent efectul unei lovituri de teatru, pentru că ea se dezvoltă gradat în decursul lecturii, mai ales după apariţia doctorului Alexandru Tudor, ale cărui nedumeriri, întrebări şi comentarii nu fac altceva decît să atragă atenţia celor trei famoşi detectivi asupra unor aspecte particulare ale cazului. Si ar putea un singur amănunt să fi scăpat cititorilor, un amănunt care nu se putea deduce decît din studierea şi compararea foarte atentă a ultimei depoziţii făcută de John Sheridan şi a ultimei depoziţii făcută de Peter Duffin : ora prezumtivă a crimei din camera numărul 10, care n-a fost sesizată nici de cei trei aşi ai enigmelor detective. Pentru a-i scuti pe cititori de efort, autorul le destăinuie esenţa amănuntului: Margaret Smith a fost sufocată după asasinarea lui Angelo Petti.

Cu aceasta autorul îşi ia rămas bun de la cititori, şi totodată îndrăzneşte ca, în numele lor, să felicite din toată inima pe marele detectiv român.

[illegible]

Petti participau şi cei mai mari detectivi ai lumii ! Era o identificare infailibilă ! Angelo Petti putea deci să fie transportat în camera numărul cinci pentru a fi ucis de Peter Duffin sau de oricine altcineva, adică de îngerul veritabil, pe care nimeni nu l-ar fi bănuit de crimă, pentru că-i lipsea mobilul, şi în plus fusese drogat în prezenţa unor martori definitivi. Bineînţeles înlocuise drogul, era o drogare simulată... Mai trebuiau ucişi ultimii martori, adică Margaret Smith, care-l putea recunoaşte după înfăţişare şi Peter Duffin, care-l putea recunoaşte după voce. Pe Margaret Smith a asasinat-o după ce [illegible]

[illegible]

— Da, reluă doctorul Tudor. Aceasta era problema cea mai grea, adevăratul lui tur de forţă. Cadrul fusese aranjat : Max Taylor îl recunoaşte pe *înger* în persoana lui Angelo Petti. De asemenea Bob Stewart refăcînd drumul în Mexic şi în Europa al îngerului şi întîlnindu-l la capătul drumului pe Angelo Petti va întări cadrul. Urma identificarea dramatică.

— Şi odiseea lui Bob Stewart ? întrebă Larry L. King.

— Probabil reală, răspunse doctorul Tudor. Numai că nu era în căutarea nimănui. Povestea chiar peregrinările *îngerului*, care [illegible]

nu izbutiseră să şi-l cenzureze cei trei maeştri.

Vol. I, II și III Lei 28